

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/131/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5718201559
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5718201559.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobcu: R. Q., nar. XX.X.XXXX, bytom J.. L. L. XXXX/X, XXX XX R., proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava 26, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 365 €, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 15Csp/75/2018-120 zo dňa 11. februára 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 50 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie priznal žalobcovi proti žalovanému finančné zadostučinenie vo výške 300 € a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal z toho, že žalobca inicioval ako spotrebiteľ dve konania pred Okresným súdom Martin vedené pod sp. zn. 5C/488/2015 a 10C/441/2015, v ktorých mal úspech. V konaní vedenom pod sp. zn. 5C/488/2015 súd určil, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8500051236 uzatvorená medzi žalobcom ako dlžníkom (spotrebiteľom) a žalovaným dňa 10.6.2014 je bezúročná a bezpoplatková vzhľadom k tomu, že neobsahovala podstatné náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ) a zároveň zaviazal žalovaného povinnosťou vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie 69,39 €, o ktorú sumu žalobca preplatil poskytnutú istinu žalovaným. V konaní vedenom pod sp. zn. 10C/441/2015 okrem iného súd určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8500051236 zo dňa 10.6.2014 je neplatná a to z dôvodu, že vymedzenie zabezpečenej pohľadávky nie je dostatočne určité tak, aby nemohlo dôjsť k zámene zabezpečených pohľadávok, aby v budúcnosti nevznikli spory o tom, ktorá a aká pohľadávka veriteľa je vlastne predmetnou dohodou zabezpečená. Žalobca si svoj nárok na primerané finančné zadostučinenie uplatňoval v súvislosti s vyššie uvedenými konaniami. Bolo určené, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva neobsahovala náležitosti, ktoré výslovne upravuje ZoSÚ a žalobca ako spotrebiteľ nemohol ovplyvniť predmetnú zmluvu a z tohto dôvodu sa považoval predmetný revolvingový úver za bezúročný a bez poplatkov. Dohodu o zrážkach zo mzdy určil za neplatnú z dôvodu, že neobsahovala riadne vymedzenie, aké pohľadávky predmetná dohoda zabezpečuje. Znamená to, že v tejto časti dohoda bola neurčitá a tento inštitút umožňoval dodávateľovi siahnuť na majetkové práva spotrebiteľa aj za predpokladu, že nároky boli uplatňované z neplatných právnych úkonov. Žalobca ani nemal reálnu

možnosť sa spolupodieľať na obsahu predmetnej dohody o zrážkach zo mzdy. V obidvoch konaniach bolo preukázané porušenie práv spotrebiteľa a na základe uvedeného vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, pokiaľ ide o základ uplatneného nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od získavania plnení vyplývajúcich z neprijateľných zmluvných podmienok a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí. Aj s prihliadnutím na postoj žalovaného vo vyššie uvedených prejednávanych veciach, žalobca bol dlhodobo nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty až do doby právoplatného skončenia týchto konaní. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia vychádzal z toho, že 300 € je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného. Spotrebiteľ, teda žalobca, nie je povinný preukázať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Žalobca poukázal na to, že mu spôsobil žalovaný nepokoj, psychickú ujmu a že ho mal oklamať o sumu 365,48 €, keď zmluva znela na istinu 300 €, na účet však dostal v skutočnosti 290 € a celkovo mal zaplatiť na úver 655,48 €. Teda, pokiaľ by sa nebol žalobca bránil, bol by preplatil na predmetný úver sumu 365,48 €. Výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa môže zodpovedať aj výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila alebo mu, ako to je v prejednávanej veci, do skutočného vydania bezdôvodného obohatenia dodávateľom bola aj čiastočne spôsobená. Námietku premlčania žalovaného vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko trojročná premlčacia doba začala plynúť až právoplatnosťou skončenia konania sp. zn. 5C/488/2015, a to 10.5.2017 a vo veci sp. zn. 10C/441/2015 dňa 15.2.2018. Žaloba bola podaná v trojročnej premlčacej dobe, a to dňa 25.4.2018. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), keď žalobca bol v konaní čiastočne úspešný, avšak náhradu trov konania si neuplatnil, preto mu tieto nepriznal.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku vo výroku I. a III. podal odvolanie žalovaný. Má za to, že v súvislosti s obsahom jednotlivých vyjadrení a písomností žalobcu, ktoré pripojil k podanej žalobe, že podanie žaloby predstavuje postup odporujúci dobrým mravom. Z jednotlivých písomností žalobcu vyplýva spôsob prezentácie žalobcu a jeho myšlienok, ktorý je obsahovo vulgárnou komunikáciou. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 14Co/91/2012. Rovnako poukázal na rozhodnutie

Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Obdo 72/2012, v ktorom rozhodnutí bolo poukazované na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 44/2011, podľa ktorého nestačí, aby všeobecný súd na argument účastníka konania iba formálne zareagoval, ale musí sa s ním vyrovnáť dostatočne a v prípade, ak tento argument odmietne, musí dostatočným spôsobom uviesť, prečo ho považuje za nesprávny, t.j. musí ho vyvrátiť. Súd prvej inštancie pri posudzovaní veci sa mal vysporiadať aj týmito skutočnosťami, nakoľko majú priamy súvis s uplatňovaným nárokom. Rovnako napáda vecnú stránku rozsudku a namieta nesúlad priznaného nároku so zákonom aj z dôvodu, že sú tu skutočnosti zakladajúce rozpor a nedôvodnosť nároku aj vo vzťahu k účelu § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za každé porušenie spotrebiteľského práva, zakotvil by to priamo (za porušenie) a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. V rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/159/2015 sa konštatovalo, že účelom a zmyslom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Ak je účelom zadosťučinenia nahradenie diskomfortu, ktorý spotrebiteľ by mal v súvislosti s uplatnením práva na súde zažívať, potom je namieste otázka, či multiplikovanie sporov a rozdrobovanie do viacerých rovnako znamená, že sa má multiplikovane poskytovať, resp. vôbec či má takto vznikáť primerané finančné zadosťučinenie. V rozsudku súdu prvej inštancie sa neuvádza, aké konkrétne právo alebo povinnosť určená na ochranu spotrebiteľa bola porušená. Neuvádza, že v konaní bolo preukázané, že došlo k porušeniu práva určeného na ochranu spotrebiteľa, čo je podľa textu § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa podmienka a ani nekonkretizuje, aké konkrétne právo bolo porušené. Pre záver, že obsah rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 5C/488/2015 preukazuje porušenie práva ustanoveného s cieľom ochrany spotrebiteľa, je potrebné určiť toto právo presne, teda konkrétne a v súvislosti s ním mať za preukázané, že svojím významom je natoľko zásadné, že jeho porušenie zakladá nárok na finančné zadosťučinenie. S prihliadnutím na rozsudok Súdneho dvora EÚ

C-42/15, v danom konaní nebolo dokázané ani to, že neuvedenie takejto podstatnej náležitosti spĺňa podmienku podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., nakoľko rozpisovanie splátky už bolo posúdené ako nesprávny výklad zákona. Z dôvodu zosúladenia zákona s úijnou úpravou sa zmenil ZoSÚ tak, že z neho bolo vypustené ustanovenie, ktorého nesprávny výklad viedol k záverom o rozpisovaní splátky a rovnako tak bolo vypustené aj ustanovenie o tzv. termíne konečnej splatnosti. Súd prvej inštancie ani neurčil, aké právo žalobcu ako spotrebiteľa určené na ochranu spotrebiteľa bolo porušené. Zároveň namieta dôvody, ktorými súd odôvodňuje výšku finančného zadosťučinenia a najmä preto, lebo súd odôvodňuje rozhodnutie skutkovými závermi, ktoré nemajú oporu v žiadnom tvrdení žalobcu. Úvaha o výške finančného zadosťučinenia neznamená svojvôľu pri rozhodovaní, ale úvahu založenú na preukázaných skutkových tvrdeniach v prípadoch, v ktorých konkrétnu sumu právny poriadok priamo a ani sprostredkovane nešpecifikuje. Navrhuje napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalobu zamietne, eventuálne ho zruší a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý popiera odvolanie žalovaného v celom rozsahu. Poukazuje na svoje doterajšie vyjadrenia, ako aj na napadnutý rozsudok. Žalovaný už prehral veľa súdnych sporov a dôkazom je veľké množstvo rozsudkov verejne dostupných a právoplatných na internete. Porušiteľom práva je žalovaný. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a nemá žiadnu vadu. Navrhuje ho preto potvrdiť.

4. Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal rozhodnutie v intenciách § 379 a § 380 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobcovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 50 € a vo zvyšku žalobu zamietol.

5. Súd prvej inštancie správne právne posúdil základ nároku žalobcu na finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z., keď žalobca vo vzťahu k spotrebiteľskej zmluve o úvere č. 8500051236 bol úspešný v konaní sp. zn. 5C/488/2015, v ktorom bolo určené, že zmluva je bezúročná a bezpoplatková, nakoľko neobsahuje podstatné náležitosti zmluvy vyplývajúce z ustanovenia § 9 ods. 2 ZoSÚ a zároveň bol zaviazaný na vydanie bezdôvodného obohatenia (o rozdiel sumy, ktorú žalobca uhradil žalovanému a sumy, ktorú žalovaný poskytol žalobcovi) vo výške 60,39 € a vo vzťahu k tejto zmluve v konaní sp. zn. 10C/441/2015 bolo určené, že dohoda o zrážkach zo mzdy je absolútne neplatná s poukazom na ustanovenie § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď táto dohoda nešpecifikovala vymedzenie zabezpečenej pohľadávky.

6. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 6Cdo 127/2017 zo dňa 30.1.2019 konštatoval, že ustanovenie § 3 ods. 5 zák.č. 250/2007 Z.z. „má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť

finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia“.

7. V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že žalobca ako spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie svojich práv v spotrebiteľskej zmluve, keď jeho žalobám súd vo vzťahu k tomuto nároku v celom rozsahu vyhovel (vyslovil, že spotrebiteľská zmluva o úvere je bez poplatku a bez úroku, priznal mu vydanie bezdôvodného obohatenie, určil dohodu o zrážkach za neplatnú). Splnil tak predpoklad, ktorý zákon č. 250/2007 Z. z. v ustanovení § 3 ods. 5 vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobca preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje.

8. Pokiaľ žalovaný v odvolaní poukazoval na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/159/2015, v ktorom sa konštatuje, že žalobca podával žaloby samostatne bez toho, aby podal jednu žalobu, čo nemá žiadny oprávnený, vecný alebo procesný význam a tento v zásade od každého ním iniciovaného konania odvodzoval uplatňovanie primeraného finančného zadosťučinenia, odporuje účelu § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, odvolací súd považuje za podstatné uviesť, že v preskúmvanej veci, hoci žalobca inicioval dve samostatné žaloby, a to pod sp. zn. 5C/488/2015 a 10C/441/2015, avšak vo vzťahu k týmto dvom žalobám sa domáha priznania jedného primeraného finančného zadosťučinenia.

9. Žalovaný argumentoval, že v napadnutom rozhodnutí nebolo uvedené, že bolo porušené právo žalobcu a ani ho nekonkretizuje. K uvedenému je potrebné dodať, že nárok žalobcu sa opiera o § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., podľa ktorého poslednej vety, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Predmetné ustanovenie nepodmieňuje uplatnenie práva na finančné zadosťučinenie iba v prípade, že bolo porušené právo spotrebiteľa. Z tohto ustanovenia rovnako nevyplýva, že porušené právo alebo povinnosť musí byť svojim významom zásadné, aby jeho porušenie založilo nárok na finančné zadosťučinenie ako sa to snaží navodiť žalovaný v odvolaní. V danom prípade nedošlo k porušeniu práva, ale k porušeniu povinnosti zo strany žalovaného, ktorú skutočnosť správne vyhodnotil súd prvej inštancie (v bodoch 12. a 13. odôvodnenia). Žalobca v konaniach vedených na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 5C/488/2015 a 10C/441/2015 úspešne uplatnil porušenie povinnosti žalovaného z dôvodu, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8500051236 neobsahovala obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 ZoSÚ, čím je nutné predmetnú zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov a z tohto dôvodu mu bol priznaný aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, o ktorý sa žalovaný obohatil na úkor žalobcu. Žalovaný v odvolaní poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-42/15, avšak odvolací súd má za to, že právoplatný rozsudok vydaný vo veci sp. zn. 5C/488/2015 nemá právomoc v tomto konaní preskúmať. Zároveň rozsudkom sp. zn. 10C/441/2015 bolo určené, že Dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8500051236 zo dňa 10.6.2014 je absolútne neplatná, nakoľko táto nešpecifikovala zabezpečenú pohľadávku a v prípade takéhoto neurčenia by žalovanému umožňovalo siahnuť na majetok a práva žalobcu ako spotrebiteľa (čo sa v danom prípade aj čiastočne udialo) aj napriek tomu, že išlo o nárok uplatňovaný z neplatného právneho úkonu. Zmluva o revolvingovom úvere ako aj dohoda o zrážkach zo mzdy boli formulárové zmluvy, bol to žalovaný, ktorý vypracoval predtlač zmluvy a predložil ho žalobcovi na podpis, ktorú predtlač žalovaný používal aj v iných prípadoch. Teda obsah týchto zmlúv nemohol žalobca ako spotrebiteľ ovplyvniť.

10. Pokiaľ ide o stanovenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia, odvolací súd má za to, že túto súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, avšak nesprávne postupoval pri úvahe výšky finančného zadosťučinenia. Nakoľko ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa neustanovuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia, je na voľnej úvahe súdu, akú výšku primeraného finančného zadosťučinenia určí. V preskúmvanej veci nebolo sporné, že úverová zmluva znela na istinu 300 €, avšak na účet žalobcu bola poskytnutá suma 290 € a podľa zmluvy celkovo mal žalobca zaplatiť na tento úver žalovanému istinu 655,48 €, teda celkom 365,48 € navyše od skutočne poskytnutej istiny. V skutočnosti žalobca preplatil poskytnutú sumu (290 €) žalovanému na účet o 60,39 €, ktoré bezdôvodné obohatenie mu bolo priznané rozsudkom sp. zn. 5C/488/2015.

11. Ako už bolo vyššie konštatované žalobca ako spotrebiteľ sa úspešne domohol svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré bolo založené na porušení práva spotrebiteľa pri nedodržaní povinnosti poskytovateľa úveru (žalovaného) z hľadiska dodržania obsahovaných náležitostí zmluvy o úvere a neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy. Takéto porušenie bolo nielenže spôsobilé privodiť ujmu ako spotrebiteľovi, ale takúto ujmu aj privodilo, keď spotrebiteľ (žalobca) nad rámec svojich povinností uhradil žalovanému celkovo sumu 60,39 €, čo na strane žalobcu znamenalo v tomto období ekonomickú ujmu minimálne v nemožnosti týmito finančnými prostriedkami nakladať. Navyiac jediným zákonným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti, zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola vôbec spôsobená ujma. S prihliadnutím na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného, intenzitu trvania, rozsah nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu, odvolací súd má za to, že výška primeraného finančného zadosťučinenia v danom prípade postačuje 50 €, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosť, v akej výške žalobca skutočne preplatil poskytnutú istinu žalovanému (60,39 €).

12. Vychádzajúc z vyššie konštatovaného, odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobcovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 50 € a vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol.

13. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 396 ods. 2 CSP, nakoľko menil rozsudok súdu prvej inštancie, aplikujúc ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V danom prípade je možné konštatovať, že žalobca mal úspech v základe nároku na finančné zadosťučinenie, nakoľko bolo do jeho práva zasiahnuté. Výška tohto finančného zadosťučinenia je nadväzujúca na tento základ a závisí od úvahy súdu. V takom prípade by žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu z prisúdenej sumy finančného zadosťučinenia. Žalobca si však náhradu trov konania neuplatnil. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, bola v konaní pasívna a podľa obsahu spisu jej v konaní ani žiadne trovy nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

14. Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalobcu rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne trovy nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva. Rozhodnutie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 2 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu (napr. rozhodnutie NS SR sp.zn. 5 Cdo 12/2018, 7Cdo 22/2018).

15. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

(§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)